

El PSOE busca candidat guanyador i de fiar

Un any després de l'eufòria posterior a les primàries ja no queda res de l'anomenat 'efecte Borrell'. Ara el PSOE haurà de buscar una cara nova que –aquest cop sí– tingui el vist-i-plau del Comitè Federal.

SALVADOR COT

"R aons de força major", aquesta va ser la frase amb què Joaquín Almunia va acabar de condemnar a la liquidació política Josep Borrell, l'home que va aconseguir –ni que fos durant unes setmanes– col·locar el PSOE per damunt del PP en les enquestes, però, també, el líder que amenaçava l'estructura tradicional que ha dirigit el Partit Socialista pràcticament des del 1974.

El detonant de la dimissió ha estat l'afer Aguiar-Huguet, que ha posat en dubte l'honoradesa dels homes que l'administració socialista va posar al capdavant de la lluita contra el frau fiscal. Una època que ens va omplir les retines amb Lola Flores plorricant davant un tribunal i Pedro Ruiz amenaçant i liderant el martirologi fiscal de la dreta de sempre.

ARXIU / EFE

Probablement o Felipe González o José Bono seran els qui substituïran Josep Borrell com a candidat.

L'afer ha estat tan aprofitable políticament que els estratèges electorals del PP havien arribat a donar instruccions als mitjans afins en el sentit que calia afluïxar la pressió sobre Borrell per tractar de fer-lo arribar com a candidat a les eleccions generals de l'any vinent.

Ara, el PSOE haurà de buscar un altre nom per presentar-se a les eleccions amb unes mínimes garanties. No hi haurà més primàries i, vagi cap a on vagi la recerca, el comitè federal no buscarà fora de l'aparell.

De moment, les travesses estan clarament dividides entre dues opcions potencialment guanyadores. L'una és la de sempre: Felipe González seria l'únic candidat incontestable i el que encara genera una por atàvica en un Partit Popular que aspira a la majoria absoluta i a un llarg

període d'hegemonia política. La segona opció es diu José Bono. El president de Castella-la Manxa és un dels polítics més ambiciosos dins el Partit Socialista i mai no ha deixat de fer política madrilenya. Bono, però, no mourà un dit fins que no hagi quedat clara la negativa explícita de Felipe González a tomar a presentar-se. I necessita imperiosament un bon resultat en les eleccions autonòmiques del 13 de juny, cosa que, almenys segons les enquestes, és un objectiu molt accessible. El PSOE ja ha dit que no prendran cap decisió fins passades aquestes primeres eleccions, circumstància que, en principi, jugarà molt a favor de qualsevol candidat guanyador. I, en aquesta categoria, el Partit Socialista va molt just d'existències.

L'altra alternativa és un congrés extraordinari del

PSOE en què la direcció actual refermi el seu ascendent sobre les bases i regali uns minuts d'unitat televisada als seus militants, simpatitzants i, sobretot, ex-votants. Aquesta opció, malgrat tot, té la pega que –Felipe González a part– tornaria a obrir la batalla per les cadires del comitè federal i, en un sentit estricte, no podria estar dirigit a nomenar un nou candidat sinó un secretari general.

Queda per veure quin és el paper que el PSOE reserva a Josep Borrell, un cop que el guanyador de les primàries ha perdut tot el patrimoni polític que li van atorgar els militants socialistes. El seu pas per la candidatura li ha generat una quantitat extraordinària d'enemics interns que, segurament, no creuen que amb la dimissió Borrell hagi pagat totes les factures.